

IX Ka 3/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

6 lutego 2018r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO L.Gutkowski

Protokolant: st.sekr.sąd. M.Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2018r. sprawy:

P. K., obwinionego z art.92 a kw,

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 26 października 2017r.

sygn. akt XII W 3141/16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 30,- (trzydziestu) zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz kwotę 50,- (pięćdziesięciu) zł z tytułu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 3/18

UZASADNIENIE

P. K. został obwiniony o to, że w dniu 22 sierpnia 2016 roku około godz. 19:20 w T. na ul. (...) kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), przekroczył dopuszczalną prędkość o 25 km/h, jadąc z prędkością 75 km/h przy ograniczeniu prędkości do 50 km/h **tj. o wykroczenie z art. 92a kw**

Wyrokiem z dnia 26 października 2017 r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt XIIW 3141/16, uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierzył mu karę 100 złotych grzywny.

Orzekając o kosztach, zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa trzydzieści złotych tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami w kwocie stu złotych.

Wyrok ten zaskarżył **w całości obwiniony** wskazując, że w jego ocenie Sąd rozpoznając był stronniczy, bowiem przyznał rację policjantowi, który nie wykazał się żadnym dowodem, a pomiar został wykonany bez należytej staranności. Nadto wskazał, że nie poruszał się S. L. na tej ulicy został jedynie zatrzymany. Wskazał także, że w jego ocenie, zachowanie Sędziego rozpoznającego sprawę było agresywne, aroganckie i nieobiektywne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem sądu odwoławczego, sąd I instancji prawidłowo przeprowadził przewód sądowy oraz ocenił wszystkie zebrane dowody, a na ich podstawie poczynił właściwe ustalenia faktyczne i trafnie orzekł o odpowiedzialności

obwinionego. Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia Sądu I instancji, który właściwie, wszechstronnie i wnikliwie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania i na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, zaś argumenty podniesione w apelacji stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu I instancji. Skarżący w złożonej apelacji nie powołuje, poza insynuacjami i twierdzeniami nie znajdującymi pokrycia w rzeczywistości, żadnych merytorycznych argumentów, które mogłyby stanowić podstawę zmiany czy też uchylenia wyroku Sądu I instancji.

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wina obwinionego w zakresie popełniania zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 92a kw została wykazana. Ani zastrzeżeń skarżącego co do wiarygodności zeznań świadka T. M. ani jego wątpliwości co do prawidłowości wykonania pomiaru prędkości czy też wreszcie wątpliwości co do bezstronności i nieprawidłowego zachowania sędziego, nie sposób było podzielić.

Sąd meriti przypisując obwinionemu winę za popełnienie zarzucanego mu wykroczenia słusznie oparł się na zeznaniach świadków – funkcjonariuszy Policji, których zeznaniem dał w pełni wiarę. Podkreślić należy, że absurdalne byłoby przyjęcie, że narażaliby się oni na dolegliwe konsekwencje prawne (odpowiedzialność za złożenie fałszywych zeznań i odpowiedzialność dyscyplinarną skutkującą wydaleniem ze służby), pomawiając obwinionego o niezgodne z prawem zachowanie, bowiem funkcjonariusze Policji są osobami apriorycznie bezinteresownymi. Świadek T. M. szczegółowo opisał okoliczności w których podjął czynności służbowe związane z pomiarem prędkości pojazdu. Jego zeznania były konsekwentne, znajdowały potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodach.

Brak było również podstaw do tego, by powątpiewać w to czy pomiar prędkości został wykonany w sposób prawidłowy. Urządzenie w postaci przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów, którym dokonano pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego, wbrew twierdzeniu obwinionego, posiadało aktualne świadectwo legalizacji (k. 4). Relacja świadka T. M., w której przedstawił on sposób dokonania pomiaru, wskazywała, że przeprowadzony został on w sposób prawidłowy i, że na pewno odnosił się do pojazdu kierowanego przez obwinionego. Jeśli zaś chodzi o prezentowane przez obwinionego stworzenie zagrożenia przez funkcjonariusza Policji, wskazać należy, że zatrzymanie obwinionego w ramach prowadzonej kontroli drogowej w związku z ujawnionym wykroczeniem również zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, zgodnie z obowiązującą procedurą.

Nadto, podkreślić należy, że podnoszone przez skarżącego argumenty dotyczące, w jego ocenie, nieobiektywnego i nieprawidłowego zachowania Sędziego rozpoznającego sprawę, były już przedmiotem rozpoznania w związku ze złożonym przez obwinionego na etapie postępowania przed Sądem I instancji wnioskiem o wyłączenie Sędziego referenta od rozpoznania sprawy. Raz jeszcze zaznaczyć trzeba, że Sędzia referent prowadził rozprawę w sposób zgodny z obowiązującą procedurą, Sąd odwoławczy nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności mogących świadczyć o stronniczości Sędziego czy też o jego agresywnym czy też aroganckim zachowaniu.

Zastrzeżeń nie budziła również prawidłowość rozstrzygnięcia o karze. Wymierzona obwinionemu grzywna uwzględniała należycie okoliczności dotyczące zarówno jego osoby, jak i samego zdarzenia (w tym fakt znacznego przekroczenia przez niego dozwolonej prędkości).

W trakcie analizy akt sprawy pod kątem zaistnienia przesłanek z art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, Sąd Okręgowy nie dopatrył się też uchybień, które skutkować musiałyby uchyleniem zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 3 w zw. z art. 21 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.) i § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001r.), sąd odwoławczy obciążył obwinionego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym, zasądając od niego na rzecz

Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.